

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592514096/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

at indrette det saadan, at der enten ingen Udflugter og ingen selskabelige Sammenkomster fandt sted eller ogsaa saadanne, hvori hendes tidligere Omgivelser deltog. Men ogsaa da optraadte Grevens saa hensynsløst, sluttende sig saa tæt om hende som Garde, at jeg ikke længer kunde forstaae dem; thi at Greven og Grevinden ligefrem vilde beskytte Sønnens Forelskelse i en gift Dame, syntes mig urimeligt at antage.

Paaskedag vare vi et talrigt Selskab, der tidlig kjørte ned til Peterskirken for at overvære Hoitidelighederne. Som sædvanlig vare Grevens tæt om hende. For ikke at komme i Trængsel opgav man at benytte sig af Billetterne, man havde til Tribunen, og hvorved Damerne desuden vilde være blevne skilte fra Herrerne. Vi optog næsten det hele Rum i et af Capellerne tilvenstre, og fra dette Sted saae og hørte vi i Grunden meget godt – saa godt, som Lidenskaben hos nogle af os vilde tilstede. Men da vi vilde ud for i god Tid at faae Plads udenfor til at see og høre Paven gve Velsignelsen fra Loggia'en, var vor Tanke samtidig med mange tusinde Andres, og vi mærkede os pludselig i en Strøm, der intet Hensyn kjendte og rev os afsted. Jeg troer, at Grevindens Hensyn til hendes Dragt blev en Hindring for hende og Greven; hvilken god Aand der tog sig af Grev Fritz, veed jeg ikke – sønlig Kjærlighed var det næppe –; men den samme gode Aand, der hildede ham, lod de Fire af os, der helst vilde være sammen, Hende, Comtesse Felicia, Hr v. Hompesch og mig, blive revne tilsammen ud med Strømmen. Den gamle, brave Friherre kæmpede ridderlig for Hende paa den ene Side, medens jeg paa den anden Side værgede for hende og min Bliven hos hende, og Comtesse Felicia i Trængselen holdt fast i mine Kjoleskjøder. Ved Udgangen var det Værste; der blev ikke blot Trykket næsten overvældende; men der var det tunge Tæppe og Dørens skarpe Kant – endnu et voldsomt Stød – saa vare vi i den frie Luft, paa den brede Trappe, og skyndte os ned for at skjule os, ja ligefrem for at være saa lykkelige som i fordums Dage, uden Grevens. Ingen af os sagde det; men det laa i hvert Blik og i hver Tone, hvormed vi spurgte efter vort Selskab, som vi saa uheldig vare komne fra. Vi gik til yderste venstre Floi af et af de franske Regimenter, der stode opstillede i brede Rækker over hele Pladsen med Front mod Kirken. Ogsaa her blev snart Trængsel; men en fransk Officier, som vi kjendte, bød os ind paa Pladsen imellem Geledderne, og her, ligesom beskyttet af en Armees, nød vi Fire vor

Frilhed, saa lykkelige som Børn over at kunne tale sammen. Comtesse Felicia havde gjort en dygtig Rift i mit ene Kjøleskjød og betalte det – om med eller uden Hensigt, veed jeg ikke – ved at underholde Friherren paa det Elskværdigste. Hvad sagde jeg til *Astrid*? Man behøver ikke at tale om den Lyksalighed, man føler, dens Udtryk kan være tilstede i hvert Ord, man siger om uvedkommende Ting – skjøndt, var det, som omgav os, uvedkommende? Kan jeg nogensinde faae ud af min Bevidsthed, at Skjæbnen for at lade mig tage et dybt Drag af Lykkens Bæger stillede mig der, med Hjerter fyldt af en stor Kjærlighed, med dens usædvanlig yndefulde, elskelige Gjenstand ved min Side, medens Roms Aprilsøl skinnede paa de uoverskuelige Rækker af Bajonetter, paa Ryttere og Kanoner, Tusinder og atter Tusinder af tause Mennesker, der forventningsfulde saae op til Peterskirken Loggia med den hvide Baldachin, hvor den verdensberømte Scene skulde foregaae. Det var saa stort, at jeg et Øjeblik forknyttet følte, at det var for stort til at være Symbol for to Mennesker, idtmindste for deres Lykke. Det kunde ikke betyde Andet end, at de To, selv om de holdt sammen, her ogsaa tilsammen kunde see den Verdens Magt, imod hvilken de Intet formaede. Men er der da Intet, som er stærkere end denne factiske Verden med dens Heste og Ryttere, Vogne og Mandskab? spurgte Hjertet, idet det stolt af sin store Kjærlighed søgte at løfte sig – da tordnede Kanonerne, Trommerne hvirvlede, alle de lange Rækker sank paa Knæ, og den gamle, hvidklædte Mands mærkværdig stærke Røst fyldte Pladsen med sin Velsignelse.

«Troer De paa den pavelige Velsignelses Magt?» spurgte jeg *Astrid*, da det var forbi.

Hun svarede: »Om ogsaa Velsignelsen for os har en Mangel ved sig, laugt bort fra det Bedste kan den dog ikke gaac.»

To Dage senere var det Girandola-Aftenen og som til fuldstændig Erstatning eller Bod for Paaskedag vilde Grevens have Hende med til et Hus paa *Plazzo del popolo*, hvor de havde leiet et Vindue. Men hun vilde ikke gaae, eller hun havde en for hende selv og for dem, som kjendte hende, tilstrækkelig Undskyldning i, at det ene af Børnene ikke var vel. Jeg var deroppe om Formiddagen og beklagede, at hun